

DŘEVÁK

Co napsat teď naposled?

Od prvního vstupu do školy uběhlo už devět let
a tahle škola nám poskytla pohled na dnešní svět.
Někteří učitelé s námi kecali,
jiní nás trestali,
další nám testy dávali
a za to všechno jsme k Vám úctu měli
a slušně se chovali.

Těch devět krásných let uteklo jako voda
a některého ztraceného času je obrovská škoda.
V průběhu času se členové naší třídy měnili
a naše vztahy se postupně veleřily.

Také některé naše názory a priority přišly až v pozdějším čase,
a až poté naše třída dožrála k nečekané a překvapivé kráse.

I když se dneska skládáme jen ze sedmi holek a čtyř kluků,
jsme slušná teenagerská parta plná cvoků.
Prožili jsme spolu naše dětské a dospívání roky,
teď však brzy rozejdou se naše kroky.

Přes všechno to společné štvání
nás každého společný odchod alespoň trochu zraní.
Teď, když už stačí jen poslední vysvědčení získat,
Musíme přiznat: Školo, bude se nám stýskat!

A co říct na konec této básně?
Školo, měj se navždy krásně!!!

Nikol Srovnalová, Lucka Tellingarová

Od první až do deváté třídy

Už je to devět let od začátku naší společné cesty, která pomalu spěje k nedalekému konci. Než k němu ale dojdeme, ještě jednou si společně všichni dohromady zavzpomínáme na první školní den, na školní výlety a na náš nový společný začátek.

První školní den byl pro nás významným dnem. Všechno to začalo v pondělí 1.9.2008, kdy jsme jako budoucí, pěkně nastrojení prvňáci čekali před školou na to, co

nás čeká a nemine. Netrpělivě jsme poslouchali paní ředitelku, pana starostu, učitele, některé rodiče nebo dokonce naše budoucí spolužáky, jak hovoří o novém školním roce a přejí nám do života to nejlepší, a že základní škola je náš velký pomocník na naší cestě životem.

Po dlouhém proslovu všech, jsme už vyčerpaní čekali na výzvu paní ředitelky, že můžeme vejít do třídy. Když nás paní ředitelka vyzvala, abychom vešli do školy, začal pro nás nový začátek života. Do první třídy nás dovedla paní učitelka Čechová, která nás měla až do konce druhé třídy. V první a druhé třídě jsme si začali společně zvykat na budoucích devět společných let před námi a učit se číst, psát, počítat. Do třetí třídy jsme dostali pana učitele Dopitu, který nás naučil, že učení není jen nuda, ale i zábava. Ve čtvrté a páté třídě jsme dostali paní učitelku Josinkovou, která nás naučila spoustu věcí a občas si říkám, jak to dokázala vysvětlit některým lidem i nevysvětlitelné.

V šesté třídě jsme dostali paní učitelku Vyhňákovou, která však musela odejít na mateřskou dovolenou, ale i za tak maličkou chvíli jsme ji měli rádi, tak jsme jako třídní učitelku dostali paní učitelku Fridrichovou, která se nás snažila celé ty čtyři roky a z celých sil nás naučit matematiku, i když někteří z nás nechápali ani co je to slovo matematika, myslím, že se jí to podařilo dovést některých spolužáků schopnosti až do dokonalosti. Jak proletěl čas kolem nás, my jsme se dostali až do deváté třídy a my jsme si začali všímat, že pro nás společná cesta životem bude končit a konec se blíží velmi rychle, a tak si to musíme ještě pořádně užít a pak si budeme muset říct „ahoj“.

Ale nebude to pro některé navždy, protože cestou do školy, ale už ne do té základní, se potkáme v autobuse nebo jiném dopravním prostředku, ale i určitě se budeme scházet na akcích naší základní školy, koníčky některých z nás, nás dají zpátky dohromady nebo jen tak se sejdeme, ale nikdy už to nebude jako dřív, ale i přesto budeme super třída se super zážitky.

Kája Kovaříková

Devátáci se představují

Kdo jsme?

Moje jméno je Petr Neděla a narodil jsem se v Přerově. Na světě jsem se objevil lednu roku 2002, tudíž mi je 15 let. Jméno mi vymyslel táta. Bydlíme s celou rodinou v Dřevohosticích v rodinném domě. Kromě mě, mamky, tatky a mladší ségry obývá náš dům ještě kocour Micák a pejsek Andy. Vedle nás bydlí naše babička s dědou. Máme velkou zahradu, kde hodně často pracujeme.

Celkový fyzický vzhled jsem zdědil po tátovi. Na hlavě mám hnědé vlasy a hnědé oči, jsem i docela vysoký.

Mé chování je dobré, pokud mě samozřejmě nikdo nenaštve. V dětství ani v dnešní době jsem neměl ani nemám velké problémy. Samozřejmě se někdy nějaké objeví, ale nikdy to není nic velkého. Jsem společenský a rád poznávám nové lidi.

K mým koníčkům patří hlavně tenis. Hraji ho už dlouho a pořád mě baví. Mezi další koníčky patří ještě počítačové hry, stolní tenis a florbal. V zimě chodím bruslit a lyžovat, naopak v létě jezdím na bazén, hraji tenis a dělám mnoho dalších věcí.

Myslím si, že se chovám jako normální člověk, jako každý druhý.

Petr Neděla

Jmenuju se Tereza Caletková a je mi 15 let. Vyrůstala jsem a pořád vyrůstám v rodině s mamkou, tatkou, bratrem, babičkou a dědou v rodinném domě v Dřevohosticích. Můj bratr je o 7 let starší, takže už k sobě nemáme takový vztah jako v dětství, ale pořád se někdy provokujeme a bavíme jako sourozenci.

Jsem vyšší, hubenější postavy. Mám delší hnědé vlasy a tmavě hnědé oči po tatkově.

Narodila jsem se 14. března 2002 ve znamení ryby, tudíž jsem velmi citlivá,

upřímná a málo sebevědomá. I když někde píšou, že ryby nejsou agresivní, já občas taková jsem a většinou se to odráží na situacích v rodině a u přátel - občas se vytočím kvůli každé maličkosti a vždy musím mít poslední slovo. Jsem taky velice paličatá a urážlivá, to mám po svém tatkově. Mám ráda své přátele a rodinu, stále potřebuji být v kontaktu s někým, kdo mě zná a chápe. Samozřejmě potřebuji i svůj klid. Ráda se seznamuji s novými lidmi, takže když jsem v okolí neznámých lidí, nedělá mi problém se s někým začít bavit. Proto se považuji za sangvinika.

Věcí, které mám ráda, existuje spousta. Většinou mě něco začne bavit a rychle zase omrzí. Vím jistě, že mě určitě neomrzí focení, grafika, hudba, čtení, seriály a filmy.

Co se týče toho, jaká bych chtěla být, pár věcí bych na sobě určitě změnila, ale ne vše. Chtěla bych zlepšit svůj přístup ke škole, náladovost a lenost. Mám-li sama sebe zhodnotit, nejsem sice ideální člověk ani student, ale nikdo není dokonalý a já jsem ráda taková, jaká jsem.

Terka Caletková

DŘEVÁK

časopis moderního pubertáka

Jmenuji se Filip Procházka, je mi 15 let a pocházím z obce Dřevohostice. Mé jméno mi vybírala mamka a nemůžu si na něj stěžovat. Dlouhou dobu jsem bydlel v bytě v Dřevohosticích s mými rodiči sám, až když se v mých sedmi letech narodil můj bratr, rozrostla se naše rodina o dalšího člena. Do rodiny přibyl další člen, když mi bylo 11, a to naše fenka Annie.

Jsem vyšší, hubené postavy.

Mám zeleno šedé oči, které jsem zdědil po mamce. Do nedávné doby jsem na hlavě měl delší hnědé vlasy, teď je můj účes střízlivější.

Mé chování je ovlivněno lidmi, se kterými se stýkám, a náladou, kterou ten den zrovna mám. V rodině máme dobré vztahy, nejlepší vztah mám s mamkou, protože jsme si hodně podobní. S mými přáteli mám taky dobré vztahy. Sice nemám zrovna desítky kamarádů, ale jsem rád za ty, které mám. Také mám hodně rád zvířata. Svého pejska беру jako jednoho z mých nejlepších kamarádů.

Mezi mé koníčky patří sledování filmů a seriálů, vaření, pečení, scházení se s přáteli a procházky se psem. Rád cestuji a doufám, že se v pozdějších letech dostanu i někam mimo Evropu. Baví mě objevovat a následně poslouchat novou hudbu.

Jsem obyčejný, nijak významný člověk, ale myslím, že umím být dobrým přítelem.

Filip Procházka

Jmenuji se Karolína Kroulíková a je mi 15 let. Narodila jsem se 17.2.2002 kolem půl druhé ráno v porodnici v Přerově. Moje znamení je vodnář. Mé první dva roky jsme bydleli v Nahošovicích, kde jsem vyrůstala se svými rodiči a s bratrem Kamilem, který je o 6 let starší než já, a s mojí sestrou Katkou, která je starší o 8 let.

Později jsme se přestěhovali do Domaželic, kde bydlíme dodnes. Když jsem měla 6 let, narodila se mi sestra Kristýna.

Jsem malá, měřím pouze 158cm, ale to mi vůbec nevadí. Mám malé modré oči po mamce a dlouhé blondě vlasy. Ty nosím většinou rozpuštěné, ale i v culíku. Nejraději se oblékám do pohodlného oblečení (tepláky, legíny a volná trička).

Se svým chováním jsem celkem spokojená, i když vím, že by to mohlo být lepší, protože někdy to se mnou rodiče nemají zrovna lehké, protože je někdy hodně naštvu, ale přestože se se svými rodiči občas pohádám, což je většinou stejně kvůli blbosti, jsem za ně neskutečně ráda. Víím totiž, že se jim můžu se vším svěřit a že mi vždy pomůžou a poradí.

DŘEVÁK

časopis moderního pubertáka

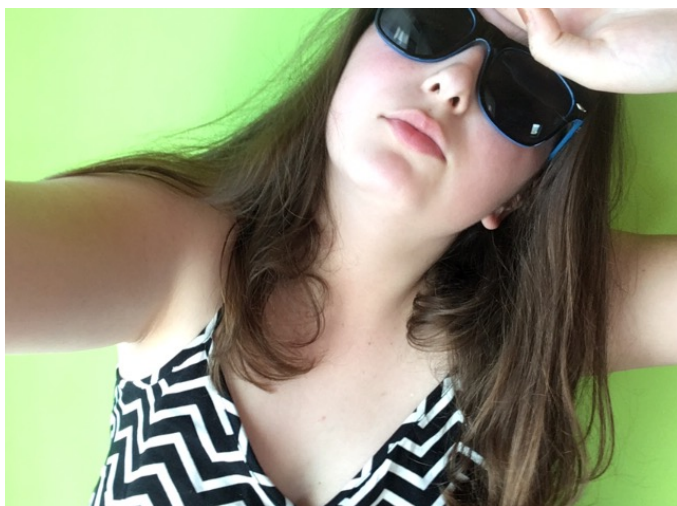

V obci, ve které bydlím, je sice hodně dětí, ale většina jsou to ti „problémoví“, proto se tam bavím jen s pár holkami, hlavně s kamarádkou, která je o dva roky starší než já, se kterou taky trávím hodně času. Ostatní moji kamarádi bydlí dál, takže se s nimi vidím jen občas.

Svůj volný čas trávím často venku se svým psem, kterého jsem dostala minulý rok na narozeniny. Ještě častěji jsem ale u koní, kterým se věnuji už od malička. Začínala jsem jezdit u mojí sestřenice v Nahošovicích, ale nedávno jsem přestoupila do

nové stáje, kam chodím hlavně o víkendy.

Kája Kroulíková

Mé jméno je Nikol Srovnalová a je mi 14 let. Původně jsem se měla jmenovat „Nicol“, ale to naštěstí v nemocnici zamítli. Bydlím už jen s rodiči, protože se moje starší sestry odstěhovaly. Můj tatka se jmenuje Josef a moje mamka Miluše. Narodila jsem se v Přerově a žiji v Dřevohosticích. Doma chováme čínčilu Báru, se kterou si moc nerozumíme, a kočku jménem Fiona. Jsem poměrně vysoká, mám středně dlouhé, hnědé vlasy a nosím brýle.

Mám hnědé oči, ve kterých je ale zamíchané i trochu zelené.

Myslím, že mé chování se mění podle toho, kde jsem, s kým tam jsem a také podle toho, jakou mám zrovna náladu. Má nálada se dokáže změnit ze sekundy na sekundu. Když mám špatnou náladu, snažím se to skrývat, ale většinou mi to nevychází. Jsem rozhodně sangvinik, protože jsem veselá, společenská, spontánní, akční, hovorná a optimistická. Taky jsem ale líná, drzá, hlučná a náladová.

Nikol Srovnalová

Se svou rodinou si rozumím, ale v některých věcech se moc nechápeme a každý z nás má jiné myšlenky a koníčky. Mám ráda všechny druhy zvířat, snad jen pavouky, komáry a krokodýly ne. Moje oblíbená zvířata jsou kočky, psi, tučňáci a žirafy.

To, že jsem líná, mě dost poznamenává, protože dělám vše na poslední chvíli. Svůj volný čas se snažím trávit venku, třeba se jedu projet na kole, jdu se projít, anebo jsem doma a koukám na seriály nebo filmy. Taky ráda čtu a poslouchám písničky.

Kdybych na sobě měla něco změnit, byla by to má náladovost a hlučnost. Jinak jsem ale ráda za to, jaká jsem.

Nikol Srovnalová

Kvíz

Kdo o sobě řekl?

„Miluji focení a jsem hodně citlivá.“

„Jsem malé postavy, ale vůbec mi to nevadí.“

„Baví mě sport a doma máme domácí zvířata.“

„Nakonec jsem se svým jménem spokojená, mám ráda žirafy a jsem nejhluchější ze všech devátáků.“

„Miluji pečení (pozn. redaktora: je v něm fakt mistr ☺) a svého psa považuji za jednoho z mých nejlepších přátel.“

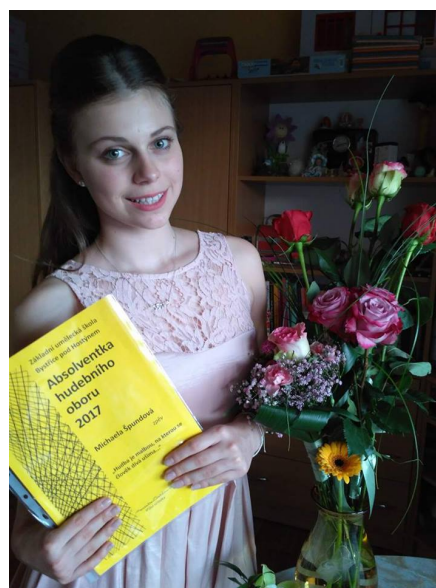
„Devátáci, mě z vás jednou trefí šlak!“

A jaké jsou naše koníčky?

Zpívání, má vášně

Lidé zpívají už odedávna, zpěv je nejspíše nejprirozenějším a nejrozšířenějším hudebním uměním. Je ho schopen prakticky každý jedinec. Nejdůležitější je, aby se každý zpěvák naučil pořádně dýchat, a taky musí svůj hlas trénovat, aby byl čím dál lepší. Existuje několik druhů hlasů. Základní dělení je na ženské (soprán, mezzosoprán a alt) a mužské (tenor, baryton a bas). Mezi nejvýznamnější světové zpěváky patří podle mě Michael Jackson, Aretha Franklin, Elvis Presley, Whitney Houston, u nás je to určitě Karel Gott.

Já jsem se ke zpívání dostala v první třídě, od čtvrté jsem potom začala chodit do ZUŠ. Nejdřív jsem moc nejezdila na soutěže, ale později jsem se jich účastnila a byla úspěšná.

Momentálně chodím také do dechového orchestru, se kterým jsem jela 26.5 do Letovic na celostátní kolo dechových orchestrů a umístili jsme se na 1. místě, což znamená, že jsme na další tři roky mistři republiky v dechovém orchestru. Dne 17. 5. jsem také absolvovala a zúčastnila se absolventského koncertu, na který jsem se velmi těšila, ale zároveň jsem byla velmi nervózní. Nakonec vše dopadlo bravurně a některé diváky jsem dohnala k pláči. Zpěv neberu jako své životní povolání, ale jako celoživotní koníček.

Míša Špundová

Turistika

Mým největším koníčkem je turistika. Je to sport, který může dělat téměř každý, a proto se pokusím vám jej lehce představit.

Počátky turistiky sahají do 15. století, kdy ji můžeme chápat spíš jako „putování za něčím“, většinou s náboženským podtextem (Mekka, Jeruzalém, Řím...). Teprve od 18. století lze turistiku chápat tak jako dnes, v ČR se tento trend ujal až kolem 19. století, kdy vznikala organizace **Klub českých turistů (KČT)**.

Turistiku dnes, stejně jako dříve, nechápeme pouze jako putování „pěšky“, dříve se využívalo kola nebo koně, dnes máme k dispozici letadla a jiné motorové stroje. Dnes se za turistiku považuje i dovolená u moře nebo na horách.

Výbava na turistiku je různá, protože se samotná turistika dělí na různé kategorie podle dopravního prostředku - pěší, vodní, mototuristika, cykloturistika, atd. Na každý druh je potřeba jiná výbava, na všechny je ale potřeba dobrá nálada.

rodinou letos.

Já sama jsem s turistikou začala asi ve 2,5 letech, kdy jsem jela s celou rodinou na Šumavu. Je pravda, že v té době jsem tam toho moc nenachodila, ale byl to můj pomyslný odrazový můstek. Od té doby jsme každé prázdniny jezdili na hory, jednou to byly Jeseníky, podruhé Krkonoše...

K tomuto koníčku mě dovedli hlavně rodiče, kteří taky dříve hodně cestovali, ale i babička, které děkuji za super výlety. Jsem hrdá, že jsem jako malá (asi sedmiletá) vyšla půlku Sněžky, v té době to byl pro mě velký výkon.

Teď jsou mým cílem Vysoké Tatry, na které se chystáme s

Kovaříková Kája

Jízda na koni

Jelikož miluji zvířata, je můj největší koníček spojen právě s nimi. Mým největším koníčkem, řekla bych takovým pořádným koněm, jsou právě koně ☺.

Jízda na koni sahá až do doby středověku, kdy rytíři potřebovali vycvičit koně do bitev, aby byli rychlí a měli volné ruce. Tehdy koně museli umět nejen všechny povely, ale nesměli se bát válečných křiků, museli se umět vzpínat, dokonce i kopat na povel. Tohle je učila např. Španělská jezdecká škola. Až mnohem později se jezdeckví stalo sportem. V České republice je počátek jezdeckví spojen se založením Jezdeckého spolku pražského Sokola v r. 1891. Mezi nejznámější jezdce

DŘEVÁK

časopis moderního pubertáka

patří Josef Váňa, Aleš Opatrný, Ondřej Zvára a další.

A co je potřeba k samotnému jezdeckví? Nejhlavnější „pomůckou“ je kůň, ale samotný kůň nestačí. Dále je potřeba sedlo, deka pod sedlo, uzda, ohlávka, vodítko, lonž, kartáče, bič a samotné vybavení jezdce: rajtky, chapsy nebo jezdecké boty, helma, jezdecký rukavice.

Koně a já

Jelikož je i můj tatka velkým milovníkem koní, mám možnost jezdit doma a nemusím chodit do jezdeckého centra. Poprvé jsem seděla na koni asi ve dvou letech. Ve školce a prvních ročnících prvního stupně základní školy jsme jezdila vozatajské závody. První jsem závodila proti dospělým s velkými koňmi, protože v okolí nebyl nikdo, kdo by jezdil dětskou vozatajskou s poníky. Později takhle ale začalo jezdit hodně dětí a já měla konkurenci.

Když jsem v 9 letech dostala větší poničku, hned jsem na ní začala jezdit. Z ní jsem několikrát spadla a utrpěla méně i více vážná zranění (potahala mě za nohu po poli, vyrazila jsem si po pádu dech, taky jsem si na ní zlomila ruku). Právě poslední jmenované zranění bylo důvodem, proč jsem na pár let přestala jezdit. Ale loni jsem se k tomu zase vrátila, také proto, že tatka koupil novou kobylu, které jsem se nebála.

Aneta Večeřová

Hra na klavír

Mezi mé oblíbené koníčky patří mimo jiné hra na klavír. Chodím do ZUŠ Bystřice pod Hostýnem a začala jsem asi v svých dvanácti letech. Od peti let jsem chodila hrát na flétnu do naší školy, kde mě učila paní učitelka Buchtová. Ve 4. třídě jsem s tím přestala a dala si chvíli pauzu. Ale po nějaké době jsem si řekla, že bych se chtěla ještě na něco naučit hrát. Tak jsem si vybrala klavír. Teď už tedy chodím do Bystřice pod Hostýnem, kde mě učí strašně hodná paní učitelka. První rok mě to ani moc nebavilo, protože naučit se hrát stupnice a ty hlavní základy byla docela nuda.

Ale postupem času už dostávám těžší a těžší skladby, u kterých mě baví, když vidím, jak se zlepšuji. Když mi paní učitelka dá novou skladbu a zahraje mi ji, řeknu si, že se to snad nikdy nenaučím. Ale každým týdnem se zlepšuji a na úplném konci hotové skladby vidím své pokroky. Teď už si doma můžu najít noty na nějakou skladbu, kterou se chci naučit, a když si sednu ke klavíru, tak se ji za chvíli naučím. Každý rok hraji také minimálně na dvou

besídkách. Vždycky mám hodně velkou trému, ale nakonec se mi většinou skladba povede. Obvykle se připravuji pravidelně do mých hodin, ale když se mi nechce nebo na to zapomenu, tak si to aspoň zopakuji několikrát den předem. Každou hodinu mě paní učitelka chválí a říká mi, že by chtěla mít více takových žáků, jako jsem já.

Lucie Tellingarová

Střípky vzpomínek z našich lavic

Třídní trička, aneb Když se věci nechávají na poslední chvíli

Při výběru „devátáckých“ triček, tradici určené pro žáky devátých ročníků, kteří si mohou vybrat jednotný design společných, rozlučkových triček, jsme se chtěli poučit chybou loňských devátáků a nenechávat věci na poslední chvíli, což jsme však nedokázali. Říkali jsme si, že trička začneme vybírat po vánočních prázdninách, což jsme dodrželi, jenže byla spousta nápadů, které vždy z nějaké příčiny ztroskotaly.

Tak plynuly dny, týdny a měsíce a my stále neměli trička. Až jednoho osudného dne jsme se vzchopili a pustili se do toho znovu a hezky od začátku. Katalogu se chopil Dan Kolařík, který nás mile překvapil. Vybral nádhernou fialovou barvu. Potom už to šlo samo. Řídili jsme se podle motto „v jednoduchosti je krása“ a také jsme chtěli něco, co by charakterizovalo naši třídu. Nakonec jsme se domluvili, že nejefektivnější bude citát **„Někdy mám nutkání se učit, ale umím se ovládat!“**, který krásně vystihuje většinu členů naší třídy.

Výběr triček nám zabral opravdu dlouhou dobu, ale myslím si, že to stálo za to a s výsledným vzhledem triček jsme velmi spokojeni.

Míša Špundová

Závody ve skoku do výšky ve Všechovicích

Jako každý rok se i letos konal ve Všechovicích závod ve skoku vysokém. Každoročně probíhá vždy v čase před vánočními svátky. Na tento závod se sjíždí mladí sportovci ze základních škol z celého okolí. Naše škola byla pozvána na tyto závody už mnohokrát a naši žáci zde slavili velké úspěchy. Já osobně jsem závodil celkem čtyřikrát. Pokaždé jsem se na závod těšil, protože se mi tam vždycky dařilo a vždy jsem byl s mým výsledkem spokojený. Největší úspěch jsem měl v 9. třídě a o tom budu i v následujících řádcích vyprávět.

Jednoho dne jsme se vydali s paní učitelkou Jakubálovou na závody ve skoku vysokém do Všechovic. Hned brzy ráno jsme nasedli do autobusu a jeli jsme na závod. Po asi půl hodině jsme byli ve Všechovicích, kde jsme vystoupili a šli jsme na místo závodu. Po příjezdu jsme se převlekli do sportovního oblečení a šlo se „na to“. Pokaždé začínají menší účastníci (nejprve 4. a 5. třída, potom 6. a 7.), potom nastupujeme my, starší. Tentokrát tomu nebylo jinak.

Během čekání na závod jsme si se spolužáky a žáky z jiných škol vyprávěli. Potom jsme přišli konečně na řadu. Po rozskákání začal samotný závod, tak jsem se soustředil jenom na něj. Každý závodník měl tři pokusy a ten, kdo nedal ani třetí pokus, vypadl ze soutěže.

Postupně soutěžící vypadávali, což znamenalo lepší umístění pro nás ostatní. Když byla laťka nastavena na výšku 165cm, zbyli už jen čtyři skokani - mezi nimi i já. Bohužel se mi tuto výšku tentokrát nepodařilo zdolat, ale i tak jsem byl s „bramborovým“ místem spokojený. Když po závodě následovalo vyhodnocení a předání cen, na stupínek jsem si nevylezl, přesto jsem byl spokojený, protože jsem překonal svůj osobní rekord.

Petr Neděla

Jarmark aneb Náročné povolání číšnice

9. 12. 2016 se v naší škole uskutečnila každoročně pořádaná akce s názvem „Vánoční jarmark“. Na letošní jarmark jsme se těšili více než jindy, protože jsme jako deváťáci získali privilegium - využití cvičné kuchyňky.

Je pravda, že se k tomuhle úkolu naše třída nejdřív moc nehrnula, pořád jsme měli na všechno čas, odkládali jsme to tak dlouho, až jsme vše dokupovali poslední týden, spíš den. Jídelní lístek obsahoval: palačinky, párky v rohlíku, muffiny, košíčky, jednohubky, různé druhy čajů, kafe a malinovku. Stolu s výrobky jsme nevěnovali příliš pozornosti, spoléhali jsme na občerstvení. **Celý jarmark si pamatuji jen jako strašně rychlou, chaotickou čmouhu bez řádu.** Mám to z první ruky, protože já a Míša jsme byly číšnice. I když jsme měli celkem dost stolů, rodiče se v jednu dobu hrnuli ze všech stran a my jsme absolutně nestíhaly. Nevěděly jsme, čím objednávkou jsme už napsaly, jestli jsme ji už nahlásily, bylo to strašně hektické. Nejvíce nám vadilo, že lidi stáli namačkaní až ve dveřích kuchyňky a my se nemohly dostat ani dovnitř, ani ven. V kuchyňce byl taky zmatek, stejně jako my měli problém s tím, co už udělali a co mají dělat.

Takže všem budoucím deváťákům radím, aby měli u každého stanoviště papír a tužku a psali si každou objednávku, aby se jim nestalo to, co se přihodilo nám. Problém byl ještě v tom, že je nás ve třídě málo a museli nám pomáhat i paní učitelky, jsme neskutečně vděční paní učitelce Bartuškové, že nám celou dobu vařila a připravovala kávy a čaje, i když nejsme vůbec její třída. Taky nám pomáhala naše třídní paní učitelka Fridrichová, která smažila výborné palačinky.

Anet Večeřová

Dobrodružné domácí úkoly aneb Terénní laboratorní práce

V přírodopisu jsme dostali zadání na laborku. Úkolem bylo změřit dvanáct míst na dvou potocích. Měli jsme změřit výšku břehu, hloubku, šířku břehu a koryta, rychlost, popřípadě i výšku splavu, kdyby byl na měřeném místě.

Měli jsme na to přibližně 3 týdny, což bylo úplně jedno, protože to všichni dělali na poslední chvíli. Naše skupinka (já, Míša, Nikol a Lucka) vyjela v úterý po škole. Stihly jsme dojet k místu, kde se dolnonětčický potok vlévá do Moštěnky, ale už jsme slyšely hromy. V dešti jsme to zvládly změřit a celé mokré jsme se jely schovat do Radkov, kde jsme se chtěly skrýt na

autobusové zastávce, ale **spal tam bezdomovec, takže jsme to zakotvily pod stromem vedle kaple**. Po necelé hodině jsme jely zpátky změřit ještě jedno místo a pak hurá domů. Než se nám podařilo získat všechny potřebné hodnoty, konal se podobný výlet ještě třikrát. V sobotu v devět ráno jsme vyjely naposled. Měření probíhalo bez problémů, cestu jsme měly naplánovanou, takže jsme zbytečně nebloudily. Měřily jsme v nepoužívané nádrži, která se jmenuje Poldr. Lucka má rodinu v Oprostovicích, takže se jich šla zeptat, kde to přesně je, zatímco my ostatní jsme odpočívaly na autobusové zastávce. Vyzuly jsme si gumáky, to byl super pocit, a chodily jsme bosy. Taky jsme chtěly bosy jet k té nádrži, jenže když jsem vyjela na cestu, uviděla jsem policajty. V tom nás zamrazilo, ani jedna neměla plnou výbavu, jen jediná Lucka měla přilbu. Takže jsme se obuly zpátky do gumáků a k nádrži jsme se vydaly raději polňačkou. Později nám došlo, že nešlo o policajty, ale organizátory Mamut tour. V klidu jsme si odpočinuly a přitom pletly věnce z kopretin.

Anet Večeřová

PÁR ŘÁDKŮ PRO NAŠE DEVÁČKY

Byl jsem požádán o pár řádků, které by vystihly naše nejstarší žáky. Nelze je napsat snadno, protože současná devítka není jednoduchou směsí, spíše je to koktejl jedenácti povah nespoutaných mladých lidí, kdy každý z nich má své slabé i silné stránky, nálady a nápady.

Jak je vidím?? Asi za vše bude hovořit skutečnost, že jsem u nich učil rád a mimo vlastní učivo předmětů jsme si našli čas i na hledání řešení problémů, které by patřily asi zcela jinam. Je pravdou, že iniciativnější v hledání témat diskusí bývaly holky, které měly téměř vždy po ruce nějaký všetečný dotaz nebo plán, který byl sice zajímavý, ale na hony vzdálený fyzice, chemii nebo přírodopisu. Debata se často hezky rozjížděla a kluci jen obraceli oči v sloup, co jsme zase řešili...

Ve vzpomínkách na ně si budu vybavovat nejmenší skupinu deváťáků, kterou jsem kdy učil. Skupinu se spoustou plánů a nápadů, u které mizela vůle je zrealizovat stejně rychle jako sněhová vločka v dubnovém slunci. Vnímál jsem najednu stranu skoro dospělé „machry“, kteří nás starce nepotřebují a vzápětí skupinku mladých lidí v nejistotě a tápaní, kterým chybí někdo, kdo by nabídnul tu pubertácky odmítanou pomocnou ruku....

I když jste často od učitelů a rodičů slyšeli, že máte různé nedostatky, můžu vás uklidnit, že se to nebude léšit Nedostatky jsou lidské a je potřeba mít pro ně pochopení a zároveň se s nimi zcela nesmiřovat. Můžete se pokusit některé zmírnit, ale jiné se zase objeví. I přes to všechno bych vám přál, aby vytčená závodní trať života, na kterou se dáváte, neměla příliš mnoho obtížných úseků, závodili jste v duchu fair play a v cíli jste dosáhli na pomyslnou bednu vítězů. Pak si teprve můžete říci, že život měl smysl a nedřeli jste se nadarmo. A pokud někdy při vašem bilancování života vzpomenete na základku a při tom se vám vybaví i jeden přísný fyzikář, který se vám snažil předat něco z obecných zákonitostí přírody, mohu být rád.

Marek Foukal

K letošním „deváťákům“ (je neuvěřitelné, jak nám ty děti stárnou ☺) jsem přišla jako slepá k houslím. Začala jsem je učit po odchodu oblíbené paní učitelky Sedlářové, která se jim s mateřskou láskou a trpělivostí snažila vštípit do hlavy základy tolik krásného českého jazyka a oni je se stejnou vervou velmi statečně pouštěli zase z hlavy.

DŘEVÁK

časopis moderního pubertáka

Musím se přiznat, že jsem z této třídy byla zprvu lehce v rozpacích, byli živí, upovídaní, soutěživí, nepozorní a každý z nich natolik individuální a odlišný, že mi trvalo velmi dlouho, než jsem si uvědomila, že pouze křikem (a tady je na místě konstatovat, že jsem nesčetněkrát pokoušela své hlasivky a ztrácela hlas) nic nezmůžu. Naštěstí čas hrál v můj prospěch a čím více jsem tuto do počtu malou, srdcem však velkou třídu měla možnost poznávat, tím raději jsem do ní chodila.

Mohla bych se rozepsat a zaplnit všechny stránky časopisu (což by byla velká škoda, protože deváťáci se tímto číslem snaží ukázat, že už také mnohé zvládnou sami, a představit nám svou práci), tak dlouho bych o každém z nich mohla psát, ale to bychom tady byli dlouho....snad jen bych jim, ochotné Káji, všestranně nadané Lucce, vysmáté Nikči, ukecané Míši, usměvavé Anetce, chytrému Fildovi, lehkovážné Káji, laxnímu Dankovi, sportovci Peťovi, přemýšlivému Rádovi a umělecky založené Terezce, dětem, které dokázaly vytvořit fajn, dynamický a přátelský kolektiv, chtěla popřát hodně štěstí do budoucího života a zároveň poděkovat za roky, které jsem mohla strávit v jejich přítomnosti. Těmito řádky se s vámi však neloučím, v září vás očekávám na kafe☺.

Jana Číhalová

Deváťáky jsem získala v šesté třídě po paní učitelce Vyhňákové, která musela své rizikové těhotenství trávit doma. Získala jsem třídu žáků s nejrůznějšími povahami a názory. Byli zde žáci pracovití i leniví, snaživí i liknaví, neustále se smějící i vážní, učící se i neprospívající, vstřícní i neochotní. Třída, která se postupně zmenšila na výsledný počet jedenácti žáků.

Ve třídě byla v centru dění vždy děvčata a kluci se jim většinou ochotně podřizovali. Dívky měly nejrůznější originální nápady, kterými se chtěly mezi sebou prosadit, a tak někdy trvalo, než se dohodly na tom jediném a správném, někdy z toho byl dlouhodobější proces, který intenzivně prožívaly a řešily. A já samozřejmě s nimi. Prošli jsme spolu i obdobím, kdy můj osobní život nebyl zrovna jednoduchý a jsem ráda, že je vše za mnou. Přeji svým deváťákům, aby se jim dařilo v dalším studiu a vybraný obor je bavil. V osobním životě jim přeji hodně radosti, spokojenosti a také nezbytného štěstíčka.

Iva Fridrichová

První školní den začínáme tradičně před školou. Toho dne jsem pohledem hledala skupinku budoucích čtvrtáků, které budu učit. Choulili se k sobě jako kuřata a pokukovali po mně. Bylo jich tak akorát, avšak časem jsem zjistila, že i akorát je dost. Hlavní slovo měla děvčata – Míša, Nikol a Klárka bojovaly o hlavní slovo, dohnat se je snažila Terežka, a tak trošku Anetka. Zato Lucinka a obě Karolínky se jen usmívaly. Někdy se kluci snažili převzít otěže, ale nedařilo se. Ráda vzpomínám na Vánoční jarmark, děti s nadšením připravovaly dárky. Akce Vodníkův hrnec pomohla jiné škole po povodni a Nikol si uklidila šuplíky. Po dvou letech nastalo loučení a z mých dětí se stali žáci 2. stupně. Potkávám se s nimi denně a vidím, jak dospívají. Něco se však nezměnilo, Míša, Nikol a teď už i Anetka a Terka drží otěže nadále pevně v rukou. A kluci? Ti se s tím už smířili.

Hana Josínková

Ze života naší školy

Svačina k...zamyšlení

DŘEVÁK

časopis moderního pubertáka

Vzhledem k zrušení našeho oblíbeného školního bufetu, ve kterém se u pana Pešáka daly koupit opravdové kalorické bomby, tudíž „plnohodnotná“ svačinka, je na místě zamyslet se, co vlastně teď svačíme? Z minulého Dřeváku i z doslechu se můžeme dovědět, že zrušení bufetu je pro nás spíše nevítanou událostí, postrádáme přesolené brambůrky, kyselá lízátka, bonbony za kačku a jiné slané a sladké dobrůtky. Co tedy dneska svačíme?

V nedávné době jsem si začala všímat nejen toho, co svačím já, ale také jaké občerstvení si do školy nosí mí spolužáci. Běžné jsou například chleba s máslem a zeleninou či salámem nebo rohlík s jogurtem. Někteří z nás nosí ale i velmi zajímavé svačiny, například jsou i tací, kteří si do školy donesli polévku ze sáčku nebo i jiné instantní pochoutky.

Přemýšleli jste někdy nad tím, co dostáváte každý den na svačinu? Je pro vás samozřejmostí vzít si do školy svačinu? Které svačinky patří mezi „top“ a které jsou naopak neoblíbené? Preferujete raději zdravé svačinky? Chystáte si je sami, nebo využíváte svých rodičů? A co váš pitný režim, dodržujete jej? Co pijete?

Kovaříková Karolína

3. číslo 2016/2017

DŘEVÁK

časopis moderního pubertáka

Na co kouknout

3. číslo 2016/2017

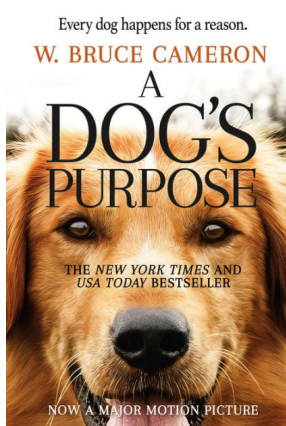
DŘEVÁK
časopis moderního pubertáka

Moře v plamenech

La La Land

Rozpolcený

Psí posláni

Zpívej

Fantastická zvířata a kde je najít

Masaryk

Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti

Zootropolis

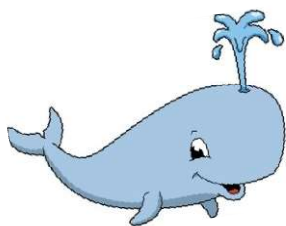
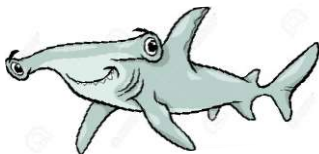
3. číslo 2016/2017

DŘEVÁK
časopis moderního pubertáka

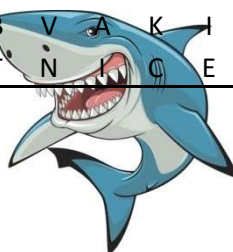
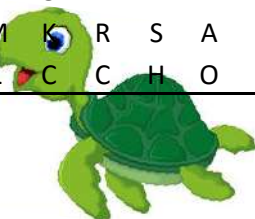
3. číslo 2016/2017

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

V osmisměrce najdi 9 mořských živočichů, v hledání ti pomůžou obrázky:

H	Ž	N	U	O	V	I	D	A	L	K	B
M	V	Ě	X	Z	B	I	Y	A	P	M	D
D	W	V	C	B	Q	P	C	T	R	E	O
E	S	F	E	C	Y	H	B	N	L	D	T
L	Q	A	Y	L	T	M	I	T	R	Ú	U
F	S	H	R	A	R	Y	B	P	E	Z	L
Í	Q	U	N	D	L	Y	M	X	T	A	E
N	P	Y	D	I	R	S	B	C	N	L	Ň
R	K	H	Q	S	K	J	Ž	A	E	D	P
H	K	W	Ž	K	B	M	V	L	M	B	K
D	Ě	U	E	E	L	Č	K	S	R	K	D
I	R	V	L	J	Ž	H	U	M	O	V	Y
P	E	M	V	D	T	R	E	S	W	R	E
L	J	K	A	K	H	D	A	Č	H	D	A
U	N	Á	B	X	U	T	R	L	P	U	Ž
Y	O	X	D	H	K	A	L	K	O	S	M
M	K	R	S	A	U	Q	B	V	A	K	I
L	C	C	H	O	B	O	T	N	I	C	E

Nikol Srovnalová

DŘEVÁK
časopis moderního pubertáka

D	E	V	Í	T	K	A	J	F	T
U	A	L	R	P	Z	Í	É	M	E
K	L	N	M	A	Ě	Č	Ř	A	R
J	N	I	I	P	F	Z	Y	J	E
B	P	K	C	E	I	K	J	Á	Z
I	U	O	H	T	L	U	C	K	A
V	V	L	A	R	I	Ž	E	Ř	N
A	X	A	E	G	P	D	H	M	E
N	Ž	Y	L	Z	A	X	C	V	T
A	L	K	A	R	O	L	Í	N	A

**Nápověda: Daniel, Petr, Filip, Radek, Tereza, Karolína, Kája, Michaela, Nikola, Lucka,
Aneta, Devítka, Ivana**

Medailonky našich vyšlých žáků

ŠKOLNÍ VÝLETY

Výlet osmé třídy – Skály

Pan učitel nám dal na výběr 12 výletů, na které jsme mohli jet. Vybrali jsme si tento. Přestože jsme nakonec nejeli všichni, byl to nejlepší výlet.

Ráno, když jsme v autobuse ještě všichni (včetně paní učitelky Číhalové) spali, se některým udělalo špatně. Nejdřív Kubovi, potom Martinovi, nakonec i Janči s Nikčou. Výlet ještě ani pořádně nezačal a už byla legrace.

Jako první jsme šli na zámek Jánský Vrch, ke kterému vedlo hodně schodů, ale nebyla to taková hrůza. Když jsme vešli dovnitř, lekli jsme se obří hlavy jelena. Hned potom jsme si museli obout papuče, abychom nezašpinili a nepoškrábali podlahu. Hrozně to v nich klouzalo a Naďa i spadla. Po prohlídce zámku jsme odevzdali papuče, slezli jsme všechny schody dolů a pokračovali směrem jeskyně Na Pomezí. V jeskyních byla sice zima, ale viděli jsme spousty zajímavých tvarů krápníků (většina z nich připomínala nějaké jídlo) a dověděli se něco o historii jeskyň. Jakmile prohlídka skončila, nahrnuli jsme se k autobusu a jeli k lanovce. Tam nám pan učitel koupil a rozdál jízdenky. Na lanovce to bylo super, první jsme jeli potichu, ale potom začala Naďa hulákat a my se k ní postupně přidávali. Jakmile jsme dorazili na místo, kde lanovka končila, šli jsme malý kousíček cesty k restauraci, kde nám dal pan učitel rozchod, abychom se posilnili na další cestu. Rozchod byl docela dlouhý, protože ti, co si objednali jídlo, museli dlouho čekat.

Po vydatném obědě (většina z nás měla hranolky) nás čekala cesta dolů. Po cestě jsme dělali zastávky u skal, na které všichni vylezli a udělali si fotku. Po nějaké době jsme dorazili k ještě větším skalám, kam jsme taky skoro všichni vylezli, někteří tam posvačili a odpočinuli si. Potom nás čekala cesta dolů ze skály, která byla náročnější než ta nahoru, ale dole nás naštěstí všechny chytil pan učitel. I když po slezení ze skal někteří spadli, nakonec jsme všichni přežili. Potom nás čekala cesta k autobusu. Zastavili jsme u potoka, kde se někteří osvěžili studenou vodou nebo se napili. Martin si vyzul boty a chodil studeným korytem potoka, ale neodhadl, jak moc kameny kloužou a spadl na zadek přímo do vody. Zbytek výletu měl mokré kalhoty, ale bral to sportovně.

Když jsme dorazili k autobusu, pan učitel nás spočítal, my jsme se posadili na svá místa a těšili se domů.

Zavadilová Eliška

Výlet deváté třídy - Ostrava 2017

Dne 9. 6. 2017 jsme jeli na školní výlet do Ostravy. Sraz byl naplánovaný na 6.50, odjížděli jsme v sedm. Když už se blížila sedmá hodina, začali jsme se scházet a čekat na autobus, v pracovním názvu naší třídy na „dodávku“. Paní učitelky dojezdy něco před sedmou. Když se nás paní učitelka zeptala, jestli jsme tam už dorazili všichni, jednohlasně jsme odpověděli, že chybí Dan.

3. číslo 2016/2017

DŘEVÁK

časopis moderního pubertáka

Protože nikomu nezvedal telefon, mysleli jsme, že asi zaspal, a proto jsme mu vyjeli naproti. Když jsme k němu dojeli, Peťa rychle vyskočil z autobusu a šel zazvonit. Za chvíli se vrátil a všem nám oznámil, že Dan nepojede, protože mu není dobře, a tak jsme museli odjet bez něj.

Cesta autobusem byla super a hodně jsme se nasmáli. Když jsme přijeli do Ostravy, namířili jsme si to do muzea „Velký svět techniky“. Hned u vstupu jsme uviděli stěnu z kolíčků, které se daly přesouvat z jedné strany na druhou. To bylo super, někteří si tam otiskli ruku, jiní zase nohu nebo jinou část těla. Když jsme vešli do budovy, dostali jsme pásek na ruku. Po budově jsme se mohli pohybovat volně podle sebe, byli zde tři patra, a tak jsme se rozprskli každý na jinou stranu. Každý si šel, kam chtěl, byli tam ukázky všeho možného a věřím, že každý si tam našel něco svého. Před jedenáctou hodinou jsme se sešli před 3D kinem, kde nám začínal dokument o přírodě. Po kině jsme se vydali už k našemu autobusu, se kterým jsme jeli do Landek parku na prohlídku dolů. Tam jsme hned při vstupu dostali příkaz nasadit si ochranné přilby. Později, když už jsme byli přichystaní a nastupovali do výtahu, nám řekli, že ve výtahu je na podlaze obrazovka, na které uvidíme, jak se spouštíme dolů. Je jasné, že když jsme se rozjeli, začali jsme pištět. Cesta dolů byla jako v normálním výtahu, ale místo displeje s číslem patra jsme viděli, kolik metrů jsme pod povrchem země.

Všichni jsme dojeli v pořádku dolů. Prošli jsme kousek dolu, pan průvodce nám ukázal, jak se pracovalo dříve a jak dnes a pustil nám některé stroje. Nakonec jsme se dostali až na povrch země, kde nám předvedli společenskou místnost a ukázku báňského záchranářství a kde jsme si mohli vyzkoušet trénink záchranářů. Nakonec nám pan průvodce ještě pustil film o akci záchranářů a pak jsme se loučili s Landek parkem a vyjížděli jsme směr Stodolní ulice a už jsme se těšili na dobrotky, které si tam koupíme k jídlu. Když jsme se po náročném odpoledni odměnili, vyrazili jsme směr domov. Celý výlet jsme si, myslím, náležitě užili.

Kovaříková Kája